

P.8-9

Columnist

Hans
Philipsen
stopt

P.12

Emma de Groot
voorzitter Inkom

P.3

Zeven op de tien studenten ervaren prestatiedruk. Zorgwekkend?

“Het is in feite het enige hoopgevende dat er nog over de gemiddelde student te melden valt.” Aldus hoofddocent Fokke Fernhout.

P.7 About
**crowd
sourcing**
at UM

Gemeente verwacht straks genoeg studentenkamers

Er zijn straks genoeg kamers voor studenten, verwacht de gemeente Maastricht. Dit komt vooral door 88 extra kamers op Annadal en 257 nieuwe studio's in het voormalige Bonnefantencollege. De vergunningaanvragen voor nog eens 125 tijdelijke woningen in een oud verpleeghuis en leegstaande kantoorgebouwen lopen nog.

Vier jaar geleden lagen er al plannen voor de verbouwing van het Bonnefantencollege aan de Tongerseweg tot studentencomplex. Per 1 september zal het grootste deel van de 257 woningen worden verhuurd, vertelt Robin Cremers, manager van studentenhuusvester XIOR. Studenten met een Nederlandse nationaliteit mogen er maximaal zes maanden gaan wonen, internationale studenten maximaal een jaar. “De studio's mogen alleen *short stay* worden verhuurd. Het verschil in huurperiode heeft een belastingtechnische reden.” De huur varieert van 500 tot 700 euro per maand. Exclusief kosten voor onder andere internet, gas, water en licht.

Studentenhuusvester XIOR is sinds een aantal maanden aan een opmars bezig in de Nederlandse en Belgische studentensteden. In

Maastricht hebben ze het hele Annadalterrein aangekocht. En naast het voormalige Bonnefantencollege heeft het bedrijf ook bijna 150 studio's in Carré, eveneens aan de Tongerseweg, in zijn portefeuille.

De gemeente Maastricht verwacht dat er in het nieuwe academisch jaar genoeg studentenhuisvesting zal zijn. Bovenop de studio's in het Bonnefantencollege en 88 nieuwe kamers (tussen de 300 en 465 euro per maand) op Annadal mogen er nog eens 120 kamers of appartementen bijkomen in de particuliere sector. Dat aantal is een door de gemeente vastgesteld jaarlijks maximum voor de hele stad.

“Het totaal daadwerkelijk gestarte studenten weet de universiteit meestal rond oktober. Dan pas weten we of wat we verwachten ook klopt met de werkelijkheid”, reageert een woordvoerder.

In 2017 was de nood hoog in Maastricht. Het aantal nieuwkomers aan de Universiteit Maastricht bleek twee keer zo groot als normaal. Daardoor liepen er in november en december van dat jaar nog steeds studenten rond zonder een betaalbaar dak boven hun hoofd.

Lees verder op pagina 3

City more involved in Inkom 2019

The city of Maastricht plays a greater role than ever before in the Inkom programme for 2019. For example, the first-year students can participate in a city walk (led by a guide from the tourist information centre), they will eat in Maastricht restaurants and during the event 'Maastricht is Yours' they can take part in activities in the city, such as a boat trip or guided tour of the caves.

“After all, Inkom is also meant to help you get to know Maastricht better,” says Emma de Groot, chairperson of the Inkom Working Group. “A city walk, for example, is an easy way to see the highlights. Also, Maastricht has so many fun restaurants. It would be a shame not to do something with that.” On Tuesday evening, the Inkom groups will eat at various restaurants in the city for a fixed amount. “We have allocated them to groups beforehand. We wanted to have a shared moment when everyone would eat at the beginning of the week, because you often get to know each other better during such a meal.”

There are a few other adaptations to the programme. Those who don't want to or can't attend the 'cantus' (students under the age of 18 must skip the beer fest) cannot only see a film

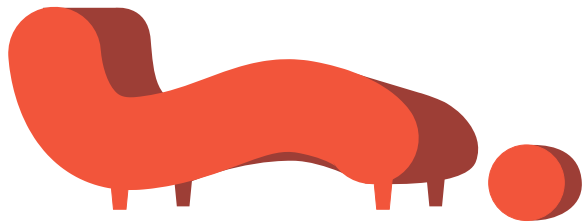
but also go to the roller skate disco. On Tuesday afternoon, there is a 'Dutch Moment' at the Tapijn barracks, where students can become acquainted with typically Dutch phenomena. There is a cycling track, for example. Also at the Tapijn barracks on the same day is 'Dare 2B Aware'. “Many students experience pressure of work and stress. These are topics that we want to put up for discussion in a light-hearted way, in the form of a quiz or a game,” says De Groot. “There will be people from various organisations present, including the student psychologists.”

To conclude on Friday - before the great final Mecc party - there will be an open-air cinema in the park, where the students can also get their meals from any of the food trucks present. The artists will have a Maastricht touch to them. Local heroes, DJs Lucas and Steve, will be at the Heineken Night in Mecc on Friday, and on Monday the Shakin DJs will take to the stage on the Markt during the opening session. “We are also bringing a band to the MECC; Band with Benefits on Friday,” says De Groot. “We are also proud that Kriss Kross Amsterdam is coming to the Mecc on Tuesday.”

Cleo Freriks

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Er wordt nagedacht

Steeds meer universiteiten stellen een PhD-psycholoog aan, omdat jonge onderzoekers - net als de studenten - op het tandvlees lopen. Hoe zou het in Maastricht zijn, vraag je je dan af. Je mailt naar het centrale PhD-platform, en je krijgt niet gelijk een mail terug. Dat kan, maar vervolgens blijft het twee weken stil. Dan reageert ene Dani. Hij of zij gaat het in de groep gooien. Twee maanden doodse stilte. Ze zullen het

wel druk hebben, en misschien gaan ze gebukt onder stress, je weet het niet. Je stuurt een herinnering. Het onderwerp al in de groep gegooid, Dani? Nooit meer iets op gehoord. Toch gek. Je zou verwachten dat een dergelijk platform zich sterk zou maken voor zoiets als een promovendi-psycholoog, en alle aandacht grijpt. Niet dus. De huidige stand van zaken? Aan de UM wordt nagedacht over een Maastrichtse PhD-psycholoog, zo bleek vorige week tijdens een onderwijsbijeenkomst (teach-meet) van het instituut EdLab. Of die er komt is een tweede. Er wordt in ieder geval over nagedacht.

3D gitaar

Roze gitaren zijn in de muzikwereld geen rariteit, maar eentje uit de 3D-printer wel. Lars Ickenroth van de band Mt. Atlas speelde tijdens de opening van Pinkpop op een speciale, roze, in 3D geprinte Pinkpopgitaar van Brightlands. De technologiecampus in Geleen maakte de gitaar voor het vijftigjarig jubileum van Pinkpop en om de samenwerking

met het festival te benadrukken. Niet de hele gitaar rolde uit de 3D-printer. De body en een aantal onderdelen zijn geprint, maar onderdelen als de speciale pin in de hals van de gitaar zijn op de traditionele manier gemaakt. Die kunnen nog niet geprint worden, meldt *De Limburger*. Volgens de gitarist klinkt en speelt het instrument hetzelfde als een normale gitaar. Ickenroth is zowel ontwerper als bespeler van de gitaar, maar hij mag hem niet houden. Het instrument krijgt een plek in het centrale gebouw van de Brightlandscampus in Sittard-Geleen.

Colleges: bingewatching voor de tentamens

Aan sommige faculteiten van de Vrije Universiteit in Amsterdam zetten ze er een streep door: *weblectures* oftewel opgenomen hoorcolleges. Het zou uitstelgedrag stimuleren. Nogal wat studenten deden aan bingewatching vlak

voor tentamens, schrijft *Ad Valvas*, het onafhankelijk platform van de VU. "De UvA is er ook mee gestopt, onder andere naar aanleiding van mijn proefschrift", reageert Nynke Bos met een tweet op het bericht van *Ad Valvas*. Zij promoveerde aan de Open Universiteit op een onderzoek naar online en *blended learning*. Studenten stoppen veel tijd in het kijken, maar het draagt niet of nauwelijks bij aan het cijfer. "Ze kunnen beter iets nuttigers doen met die tijd. Stukje zelfbescherming." Aan de Universiteit Maastricht worden al zo'n tien jaar colleges opgenomen en online gezet. Het aantal is flink toegenomen de afgelopen vijf jaar: van enkele

honderden naar circa vierduizend per jaar, deelt Ilse Sijstermans, specialist online learning van de universiteitsbi-

bliotheek, mede. Universitair beleid is er niet. Het zijn vaak docenten of het faculteitsbestuur die besluiten of de colleges al dan niet worden gefilmd. In de Maastrichtse universiteitsraad stond de kwestie in de eerste helft van 2017 meermaals op de agenda. De studentaardsleden wilden dat alle verplichte bachelorcolleges worden gefilmd (zoals bij rechten wel al gebeurt). Maar rector Rianne Letschert maakte toen al duidelijk dat de macht van het college van bestuur beperkt is. De inrichting van het onderwijs valt onder de competentie van de faculteiten. En die zitten vaak nog in de experimenteerfase. Anno 2019 zitten ze daar nog steeds.

Niets aandikken, niets verzinnen

Les één: schrijf in een heldere taal die voor iedereen te begrijpen is; vakjargon en vaag taalgebruik (lees: beleidstaal) zijn ten strengste verboden. Les twee: bouw je stuk logisch op, houd steeds de rode draad (wat wil je de lezer vertellen?) in je achterhoofd. Les drie: de feiten moeten kloppen, al kun je nooit alle details van een wetenschappelijk onderzoek (hoe graag de onderzoeker dat ook zou willen) in een persbericht of nieuwsartikel verwerken. Dat zou de tekst onleesbaar maken. Les vier: de conclusie niet aandikken, laat staan er zelf iets bij verzinnen. Zie hier in een notendop een paar regels die de deelnemers aan onze summerschoolcursus Effectief en Journalistiek Schrijven deze zomer weer te horen krijgen. Een uur vóór

ze een wetenschapper gaan interviewen over haar onderzoek om daar vervolgens een artikel over te schrijven. Het klinkt allemaal logisch, maar ieder jaar weer zijn er cursisten die de verleiding niet kunnen weerstaan om het verhaal iets mooier of spannender te maken. Soms zonder dat ze het zelf door hebben. Ze komen er niet mee weg en worden, meestal onder grote hilariteit van hun medecursisten, 'bestraffend' toegesproken. Dat werkt meestal zuiverend, al blijft voor een enkeling de verleiding groot. Dat niet alleen beginners de neiging hebben een wetenschapsartikel aan te dikken, bleek afgelopen weekend weer uit een groot verhaal van wetenschapsredacteur Maarten Keulemans in *de Volkskrant*. "We worden

bedolven onder blufwetenschap", heet het daar. Of het nu gaat om de zogenaamde ontdekking van een medicijn tegen Alzheimer (Amsterdam UMC), de schade van fijnstof op de hersenen van het ongeboren kind (Erasmus Universiteit) of de heilzame werking van kantoorplanten (Wageningen Universiteit). Maastricht stond er niet tussen, maar onze wetenschapsredacteur MT verzekert mij dat geen enkele universiteit in dit opzicht schone handen heeft. De "publicitaire blaaskakerij" geeft misstan-

den, betoogt Keulemans. Vorig jaar nog ontdekte zijn krant dat vijftien van de negentien medische persberichten die massaal waren opgepikt door de Nederlandse media, zich baseerden op rammelend onderzoek. Als de universiteiten niet van koers veranderen, zal het vertrouwen van de burger in de wetenschap snel afkalven. Belangrijke oorzaak van dit alles, aldus Keulemans: de grote rol van marketing aan de universiteiten en de nadruk op imago en de bijbehorende scoringsdrift. Tijd voor een andere koers. De vier miljoen die minister Ingrid van Engelshoven extra wil investeren in wetenschapscommunicatie kan hier een hoop goed doen. Al houdt Keulemans zijn hart vast: "Je mag hopen dat zich dat niet vertaalt naar nog meer pr-testosteron en communicatieprofessionals."

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

2900 extra wooneenheden in pijplijn

Vervolg pagina 1

De UM trok daarop aan de bel bij de gemeente. Als antwoord kwamen er de zomer daarop meer dan driehonderd extra studentenkamers op Annadal.

De gewenste tussenoplossing van de gemeente om eventuele huisvestingskrapte voor te zijn – in de vorm van tijdelijke (studenten)woningen voor maximaal tien jaar – laat nog even op zich wachten.

Drie private partijen hebben in het voorjaar een vergunning ingediend bij de gemeente; deze aanvragen lopen nog. Het gaat om de herbestemming van leegstaande kantoorge-

bouwen aan de Franciscus Romanusweg 2 en de Gebroeders Hermansstraat 2. In het oude verpleeghuis Molenhof aan de Sint Pietersstraat komen studio's.

De gemeenteraad buigt zich 25 juni over het nieuwe meerjarenplan voor studentenhuisvesting, de zogeheten 'woonprogramming 2019-2024'. Daarin wordt de komende zes jaar rekening gehouden met een totale groei van 2900 'wooneenheden' voor studenten. Dat is anderhalf keer zoveel als de oude voorspellingen. Er is vooral aandacht voor grootschalige campusachtige locaties, liefst in Randwyck.

Wendy Degens

Kamer gunt 'pechstudenten' studievoucher na bachelor

Studenten zonder basisbeurs moeten de studievoucher die hun beloofd is al na de bachelopleiding kunnen inzetten, vindt de Tweede Kamer. Bijvoorbeeld voor het volgen van een masteropleiding.

De eerste lichten 'pechstudenten' – zij kregen geen basisbeurs maar ook geen beter onderwijs – krijgen ter compensatie een studievoucher ter waarde van 2.000 euro, maar die mogen ze pas vijf tot tien jaar na hun afstuderen verzilveren. Bijvoorbeeld om een cursus te volgen.

Niet eerlijk, vinden het CDA en GroenLinks. In een motie vragen ze de regering ervoor te zorgen dat deze studenten al na hun (wo-) bachelor gebruik kunnen maken van de voucher, bijvoorbeeld om het collegegeld van hun master te betalen.

Minister Van Engelshoven voelde daar vorige week nog weinig voor. De vouchers zijn volgens haar mede bedoeld om een impuls te geven aan 'leven lang ontwikkelen' en het deeltijdonderwijs in Nederland.

HOP

KidzCollege: met je hoofd in een deeltjesversneller

Een kind achterin steekt zijn vinger op: "Ik heb gehoord dat iemand met zijn hoofd in een deeltjesversneller is gekomen en dat er een proton door zijn hoofd schoot. Nu is de ene helft van zijn gezicht jong en de andere oud." "Weet je zeker dat je dat niet in een film hebt gezien?", vraagt onderzoekster Gili Yaron. Ongeveer zestig groep-achters, een juf en een meester uit Geleen verzamelden zich afgelopen woensdag in de aula bij de economiefaculteit voor een KidzCollege: een college dat de Universiteit Maastricht geeft aan basisscholen in de regio. Ze kwamen luisteren naar dr. Gili Yaron. Na het afronden van haar promotieonderzoek kreeg ze de titel 'doctor'. "Dat is geen dokter die prikjes mag geven, maar dat betekent dat ik expert ben op een speciaal vakgebied." In haar geval is dat filosofie. Gefilosofeerd wordt er volop. Naast de deeltjesversneller komen superschurk de Joker van Batman en antiheld Deadpool voorbij. De fantasie is eindeloos, maar de tijd niet. We moeten door. Yaron lost het slim op: "We gaan door. We proberen op de universiteit altijd zo veel mogelijk naar de docent te luisteren."

"Mijn onderzoek ging over mensen met een veranderd gezicht: een gezichtsafwijking", legt Yaron uit. "Weten jullie wat dat is?" "Dat is als iemand een gek gezicht heeft, helemaal opgezweld bijvoorbeeld", antwoordt een kind op de eerste rij. Yaron: "Een opgezwollen gezicht, heel goed."

Een volgende vraag van Yaron voor de zaal: "Hoe kun je het beste onderzoek doen naar mensen met een gezichtsafwijking?" Een kind voorin: "Veel praten met mensen." "Inderdaad" zegt Yaron. "Voor mijn onderzoek heb ik twintig mensen geïnterviewd die hun neus, wang of oogkas zijn kwijtgeraakt door kanker."

Foto: Loraine Bodewes

Een opdracht: "Doe allemaal je ogen eens dicht en denk aan hoe de wereld eruit ziet als je een dier zou zijn." Een jongen achterin denkt aan een vogel: "Die ziet alles van boven." "De vorm van het lichaam, bepaalt hoe iemand de wereld ervaart", legt Yaron uit. "Mensen met een veranderd gezicht ervaren de wereld daarom anders. Als ze een oog kwijt zijn, kunnen ze minder goed zien en als

ze geen neus meer hebben, ruiken ze minder goed." Maar de wereld reageert ook anders op hen: "Ze worden aangestaard en krijgen vragen. Hun lichaam is 'storend aanwezig'. Ze kunnen niet meer anoniem zijn." Het is de grote conclusie uit haar onderzoek. We kijken naar een stukje uit de film *Wonder* over de eerste schooldag van een Amerikaans jongetje met een aangeboren gezichtsafwij-

king. "Wat vonden jullie?", vraagt Yaron achteraf. "Ik denk dat het stukje van de pestkop vaker voorkomt", zegt een meisje. "Het is niet aardig als je dat doet en zulke dingen zegt." De laatste opdracht van vandaag: "Hoe kunnen we ervoor zorgen dat ook mensen die anders zijn zich op school welkom voelen?"

Yuri Meesen

Wat baat een bril als de uil niet lezen wil

Voor het juridische vaardighedenonderwijs voeren studenten als 'advocaat' een intakegesprek met een cliënt. Die cliënt komt met een probleem dat van tevoren nog niet bekend is. De cliënten worden gespeeld door medestudenten.

Een van de casus was geïnspireerd op de filosofietjes van opruimgoeroe Marie Kondo. De cliënt vertelt dat zijn vriendin op een gegeven moment vreemd begon te doen. Ze las een boek van Marie Kondo. De student-advocate knikte begrijpend: "Heel vreemd, ja. Wie leest er tegenwoordig nog?" Als het verhaal zich

ontwikkelt, blijkt de vriendin in een psychose te zijn geraakt. Toen de cliënt op een kwade dag thuiskwam na zijn werk, was het appartement nagenoeg leeg. De vriendin zat in de woonkamer op haar knieën ritueel afscheid

te nemen voor een stapel spulletjes; de rest had zij al naar de kringloopwinkel gebracht. De vriendin was opgenomen in een psychiatrische inrichting en de cliënt wilde weten of hij zijn flat screen en racefiets nog terug kon krijgen. De student-advocate zag dat somber in, maar zij had wel nog een levensles voor de cliënt: "Zo zie je maar wat ervan komt als je boeken leest". Het kwam uit de grond van haar hart.

Incident of symptoom? Ik houd het op het laatste. Communicatie met rechtenstudenten moet plaatsvinden binnen de nauwe marges van een vocabulaire van circa duizend woorden, want anders komt de boodschap niet meer over. De evaluaties van MC-toetsen (meerkeuzetoetsen) laten dat mooi zien. Er worden volgens de studenten te veel verschillende woorden gebruikt en de toetsen zijn – je gelooft het niet – "te grammaticaal". Zeven op de tien studenten ervaren prestatie-

druk, meldde het NOS-journaal dit Pinksterweekend. Ongetwijfeld was het de bedoeling dat we dit een uiterst zorgwekkend percentage vinden, maar het is in feite het enige hoopgevende dat er nog over de gemiddelde student te melden valt. Met een beetje geluk komen we nog eens uit op 100 procent én het inzicht dat presteren afhangt van een algemene, op het verwerven van kennis gerichte houding, die niet ophoudt bij de witte randen van het blokboek.

Gaan we dat redden? Boze tongen beweren dat de rector magni-mordicus tegen MC-toetsen is. Dat is nu net het enige instrument dat studenten nog met hun Netflix-neus op de feiten drukt wat hun taalgevoel betreft. Als we dat op moeten geven, is de academie reddeloos verloren.

Fokke Fernhout,
universitair hoofddocent rechten

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Tailor made weight loss

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Assistant professor Jessica Gubbels would like to know from as many children as possible how environmental factors affect their eating habits and physical activity. This is urgently needed, says Gubbels, because these are insufficiently taken into account at the moment.

Vegetables and fruit during the lunch break at school: good for children's health, you would think. That is correct, says Gubbels, "but only if parents also stimulate healthy eating at home. Otherwise it often has the opposite effect; children then go home to eat hamburgers and crisps. The further the home situation is from the school situation, the worse it becomes. So you always have to be careful with interventions such as this in order not to create differences."

This is one of the findings from Gubbels' cur-

"Participants are often unlettered and if they have to weigh their own food, there are often measuring problems."

rent research into overweight children. More specifically: the effects of immediate environmental factors on nutrition and physical activity. Choosing children has a twofold reason: "Today's children are tomorrow's adults." It is also easier to examine children, Gubbels explains. "The adult environment is many times greater and more complex." The tricky thing about her research is that every child grows up in a different environment: "A different house, different parents, different neighbourhood, a different sports

club, a different classroom, a different route to school, a different supermarket, et cetera. To complete the picture would be the first step in my dream research." Preferably for as many children as possible, at least a thousand."

"The second step would be to look at their behaviour. I would want to make it as easy as possible for the participants. I was thinking of an app, which still has to be developed, that they could use to upload photographs of what they eat. This app must be capable of making a 3D analysis in order to determine the exact amounts. That is easier than questionnaires, keeping logs or making phone calls: participants are often unlettered and if they have to weigh their own food, there are often measuring problems."

To measure the participants' physical activity, a movement tracker could be used. Although, progress could be made in this area, says Gubbels. "Existing technology, for example, often doesn't know if someone is walking or cycling. The idea is that the tracker recognises patterns and that they, connected to GPS, also register where someone is. That then says something about the environment. Those trackers are very expensive and the technology is still incomplete for my research. With the dream research money, I would purchase and optimise these, so that the required complicated analyses can be executed."

Bringing together these two things – environment and behaviour – is the last step of her dream research. "I would then be able to see exactly which factors have a bad or good influence on eating and physical activity behaviour. Then I could come up with the perfect intervention for each individual person and I could recognise possible patterns, so that I could learn how to prevent excess weight in the future."

Yuri Meesen

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl
Check the website for an overview of this series

Photo: Jef Simons

An unseen risk of being a doctor

When I was an internal medicine resident, a delirious patient kicked me in the gut from his hospital bed. Later in training, I just missed being on shift when a man entered the emergency room with a handgun, taking hostages in an exam room, facing off with police and even firing a few warning shots into the ceiling; he later gave himself up and let the hostages go. In my first job, a young patient saw me in a clinic appointment after first meeting only weeks earlier; she was frustrated with a lack of diagnosis after years of nonspecific symptoms with a normal diagnostic work-up, declaring, “You’re the devil!” and then continued to make other explosive remarks. Workplace violence against healthcare workers is most commonly verbal, but physical violence, including assault, battery, or sexual harassment, are most frequently perpetrated by patients or their caregivers. Permanent disability or death by homicide are rare. The healthcare sector is second only to law enforcement in encountering violence. In the U.S., it was estimated in 2014 that violence perpetrated by patients in hospitals accounted for 93% of all assaults against employees. Unfortunately, violence in the healthcare workplace is an underrecognized, under-reported yet significant occupational risk of caring for people who are ill. Patients may be suffering, experiencing vulnerability or a loss of control. I tend to believe that a far smaller number perpetrate violence against their health professionals out of criminal or malicious intent. Certain mental health or substance use disorders, for example, could cause pathological, violent behavior. The patient who had kicked me in the ICU was experiencing severe alcohol withdrawal syndrome. I wrote in my first *Observant* column about the imperative to “heal our healers.” Preventing workplace violence, through accurate surveillance, personnel training, institutional support, and public policy, among other interventions, are a part of that imperative. I’m fortunate that all I received was a tough physical (or verbal) reminder of the risks of being a doctor. But let’s not wait to react after serious harm happens to do more to protect and support our healthcare workforce.

Tiffany Leung,
Assistant Professor at FHML

This column reflects the personal views of the author

Foreign students find it difficult to connect with Dutch students

Festival in the Stadspark during Inkom Photo: Observant

International students miss the contact with their Dutch fellow students, shows a survey by three student organisations. They also suffer from stress a lot.

The Interstedelijk Studenten Overleg (ISO), the Dutch Student Union (LSVb) and the Erasmus Student Network Nederland (ESN) investigated for the second time how international students get on in the Netherlands. More than three quarters of the 1,002 respondents - it is not known how many of them studied at Universities of Applied Sciences or Academic Universities - indicate that they would like more contact with Dutch peers. Apparently they find it difficult to make a connection.

This is worrying, the student organisations write. Because good integration is important to keep foreign graduates in the Netherlands. Chairperson of ESN Nederland Lupe Flores

Zuñiga: “Internationalisation can be a tremendous enrichment for Dutch society and economy, but that is only possible if the students feel welcome.”

The language barrier is one of the problems. “Almost my entire study is with Dutch students yet I barely speak to them. I find it very hard to become close to them,” says a respondent. More than one third is dissatisfied to very dissatisfied about the opportunities to learn Dutch.

As far as education is concerned, almost 70 per cent of the respondents were positive about the quality of lecturers. At the same time, one quarter did feel that the differences in culture were not taken into account sufficiently during lectures. Also, 22 per cent feel that they are not heard there.

The internationals were again extensively questioned about their well-being. It appears that almost 44 per cent experiences ‘quite a lot’ to

‘extreme amounts’ of stress and more than 40 per cent suffers with psychological problems. ISO chairman Tom van den Brink: “Easy access to aid must be available to everyone, also the internationals.”

The concerns of foreign students are not new. Last year one third indicated that they occasionally felt depressed, but at the time only 311 foreign students completed the questionnaire. Research by LSVb in 2013 also showed that foreign students hardly ever participated in Dutch student life and that the language was a huge barrier.

The three student organisations want international and Dutch students to work together more during group assignments. They also feel that institutes should offer more opportunities to learn the Dutch language. The influx of international students also carries responsibilities.

HOP

Using stereotypes is un-academic

Prof. Harry Steinbusch feels embarrassed by the column of Prof. Wim Groot (*Observant* 34) about the quality of students coming from outside the EU, (excluding American and Canadian students). It’s based on one (1) case he has obviously encountered, argues Steinbusch.

Interestingly, Wim Groot has published this text in Dutch. This is also my mother tongue but I take the liberty to react in English since the students he is referring to should be able to read when they are attacked as a group to lack English language skills, being incom-

petent and not hard working. Let us look at some facts: the group of non-EU international students at UM is actually quite small and composes less than 8% of all students (and one wonders why this is a minority, if one follows Groot’s argument that these students are only attracted for financial reasons). The biggest group in the non-EER cohort are students from China. We also have to differentiate between various levels, Bachelor, Master and PhD. I will not focus on the latter since in the context of selection criteria their English is sufficient to good and their working attitude is beyond further discussion. Of course, the Chinese, Asian and South American Bachelor and Master students indeed lack experience with English when they come to UM, but we are offering them courses to improve their language skills and most of the students succeed in mastering language proficiency; many choose also to learn Dutch. Indeed, they need extra time to integrate since they are coming from another educational system, have not been exposed to problem-based learning and need to get used to living in a different culture. In my experience, most students develop, grow and are fully active in our system after a few months. This is an achievement that we

should cherish without discriminating against this group with assumptions and generalizations, such as linking them to corrupt systems. Non EER students contribute significantly to the cultural dimension in the international classroom and problem-based learning. After completing their studies these students will stay in the Netherlands or be ambassadors returning to their home countries. Even if these international students lack some perfect English vocabulary in the beginning, they are eager to work and use the opportunity we are offering. I worked for more than 20 years with students from many countries outside Europe, and I am basing my comments not on a single case but on my experience with hundreds of students. I am staying in touch with many of them and am very proud to see their progress when they move on to PhD positions, academic appointments and professorships in Argentina, China, Chile, Brazil, Japan and other non EER countries. Using stereotypes is un-academic; let us cherish diversity and inclusivity in a university that is attractive to both Dutch and international students.

Prof. Harry Steinbusch (*Cellular and Molecular Neuroscience*), advisor Strategy Internationalisation

(Wo) man at work: Sales adviser at Dille & Kamille

Photo: Loraine Bodewes

Sjanne Quellhorst (25, master's student of Politics and Society), works 12 hours per week at Dille & Kamille, earning approximately 10 euros per hour (excluding surcharges)

Sjanne Quellhorst's spring quiche

1. She puts on an apron, preheats the oven to 180 degrees and rolls out a ball of dough, made a few hours earlier from flour, butter, cold water and a pinch of salt, on the countertop. Make sure to flour the surface beforehand to prevent the dough from sticking to it.

She's no stranger to the temptation of filling up a basket with all kinds of cooking utensils and other beautiful products from the shop, only to hand her weekly salary back to her employer. But as a sales adviser at Dille & Kamille ("until recently we were just called sales assistant, but something changed in our collective labour agreement") who works mainly in the kitchen, master's student Sjanne Quellhorst is on safe ground. "I don't handle the products as much."

At the back of the shop is an open kitchen with a few tables and chairs next to it. A blackboard informs customers of today's menu: pastries ("in the display case"), lentil and tomato soup, grilled sandwiches (not the standard ham and cheese variety, but one with mushrooms, brie and balsamic vinegar, for example). And there's spring quiche. Two pies in round pans are cooling

on the countertop. Quellhorst made them fresh this morning, with peas, herbs, brie and green asparagus. "I've got way too many of them, would you like one? They're blanched." She pops a green asparagus into her mouth.

2. She skilfully lines the greased quiche pan with the flattened dough and cuts away the excess dough. The eggs, with a pinch of salt, are beaten in a bowl, mixed with whipped cream and set aside.

Half an hour later, she serves a lady with a cup of coffee and the second-to-last slice of rhubarb pie. She cuts the last slice into small pieces. "Go on, have some!" She admits that working in a kitchen means eating all day. "I'm always hungry here." It's a quiet Wednesday afternoon. Quellhorst surveys the leftover asparagus and decides to make another quiche. "I can put it in the freezer." This time she uses a rectangular pan. The recipe is based on a shop recipe, but Quellhorst puts her own stamp. While classical music in all Dille & Kamille shops is centrally imposed, they're free in their menu choices. "We look at the season, what's being offered on the market or in the

supermarket, preferably organic." Quellhorst can cook and bake, but she doesn't do it at home. "We have a combi oven, a terrible thing. Nothing gets cooked properly."

3. She covers the crust with parchment paper and places pie weights on top. The pan is put into the oven for 15 minutes.

Before she started working at Dille & Kamille, Quellhorst worked at gift shop Waar, which had to close its Maastricht location. "I ended up here via one of my former colleagues. I usually work on Wednesdays and in the weekends, when it's very busy and we really have to step up." Her master's programme is one year long; she's currently working on her thesis, "on Syrian refugees and their integration". After the summer, she'll start looking for a 'real job' that fits with her study program. For now, this still feels like the right place for her.

4. The green asparagus are cut in two and placed side by side in the pan.

A customer would like to know if they sell books with Arabic recipes. "We've got a party coming up, and we bought the hostess a mortar. We'd like a nice book to go

with it." Quellhorst takes a look. Unfortunately, there are no more Arabic cookbooks. She points out an alternative: a tapas cookbook. "With ideas for foods to prepare with the mortar", she says.

5. Blanched peas and finely chopped pieces of brie are placed in the pan.

We're interested to know if customers ever ask for a product the shop doesn't sell. She doesn't have to think about the answer: "A bottle scraper!" A quintessentially Dutch kitchen tool with a long handle and a small rubber head to scrape the last bits of yoghurt or other viscous substances from a bottle. "In this kitchen we don't have one, either, and we have a lot! We sell everything you see here. Well, just about everything."

6. The beaten eggs are added to the filling. Dried tarragon as well as parsley, pepper and salt are sprinkled on top. The quiche is put in the oven for about 30 minutes.

Wendy Degens

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

The power of the crowd

Asking a bunch of non-scientists to help with your research, or to fund your latest project. More and more scientists at Maastricht University are doing this, because it allows them to undertake things that they normally wouldn't have the time or the money for.

First, we have to define the different kinds of crowdsourcing, says Amrapali Zaveri, a post-doc researcher at the UM Institute of Data Science, who gave a workshop on crowdsourcing in science last month. "The one most used in science is to take a big task, break it down into smaller micro-tasks/pieces and source those out to a lot of people through an online platform." Whatever task you give people, the challenge is to design it in a way that anyone can do it, according to Zaveri. "Even if they are not necessarily experts in the specific domain. If you allow for mistakes to happen, they will happen and that will compromise or hinder your data results, because the data will be of poor quality." That's why she, as a data specialist, is involved in multiple crowdsourcing projects to help non-experts with data quality assessment.

Take for instance the Medical Image Annotation project. "We're asking laymen to identify tumours on scans of lung cancer patients." Contouring tumours helps identify the best treatment for the patient. However, it takes a lot of time. Ideally, this task would be outsourced to artificial intelligence. But before the machine can learn how to detect tumours, it first needs to learn how to do it. "That's where the crowd comes in. We need to feed the machine a lot of information so it can eventually develop an algorithm that recognizes tumours." To make sure the people know what to contour, they get a small practice task first. "We see that with more easily recognisable tumours, laymen are as good at recognizing a tumour as experts are."

Microscopy

Another example is the Worlds of Wonder project by historian and PhD candidate Lea Beiermann. She asks citizens to help analyse illustrations in nineteenth-century microscopy journals and books. Microscopy became a very popular leisure activity and many journals and handbooks on the topic appeared in the nineteenth century, which were often richly illustrated.

Beiermann would like to have a database of who created the illustration, in what year and how often and for what kind of publications they were used. "For

instance, sometimes an illustration would be used for both a scientific journal and a children's book." This job would take years if she

were to do it only with her fellow researchers.

So she and her colleagues created a page on crowdsourcing platform Zooniverse, where people can, and have started categorising the images, but also comment. "It's really interesting to engage with the volunteers. Many of them have a lot of knowledge about microscopy. The other day, somebody commented that the image of a certain organism was the one used today on the Wikipedia page of that organism."

"That's making use of collective intelligence," says Zaveri. Simply put, the old saying that two know more than one, but then on a large scale. "It's often used in another form of crowdsourcing: posing a big question online that can help solve a problem and hope that somebody out there has the answer. This method, the platform for which is InnoCentive, is more used by companies who will often pay the solution finder a large sum for their idea."

Political reasons

But there is more to involving citizens in research than just practicalities, says Susan Schreibman, professor of Digital Arts and Culture at FASOS. "You can have political reasons to involve the public, either in your research design or in the actual study itself." In this case, she prefers to refer to it as participatory engagement.

Schreibman launched the Letters 1916-1923 project in 2013 in Ireland, where she was then based. People are asked to transcribe letters during this seminal time in Irish history. And although it's nice to have (many) helping hands, that was not the main reason for Schreibman to ask the public to collaborate. "I wanted people to experience the excitement of working with manuscripts as primary sources. You develop a different relationship with an author when you transcribe their letters than when you just read them. Their voice gets under your skin. It gives you more insight, more empathy." Providing this connection with research is especially important to the humanities, Schreibman feels. "Humanities subjects are under threat everywhere, people don't know what we do, and it's very abstract to them. And yes, you can give a lecture for a broad audience, but that's an end product. With participatory projects, the public is part of the research process."

UM Crowd

A third way to ask for the public's help is to ask for money, rather than knowledge. The Limburg University Fund/SWOL recently launched UM Crowd, a crowdfunding platform for scientific and student projects at Maastricht University. People can use the website to donate a small or large amount of money to the project of their choice. The platform already had its first success: it enabled the University Library to purchase the *Minervalia*, the oldest comedy (1554) printed in Maastricht.

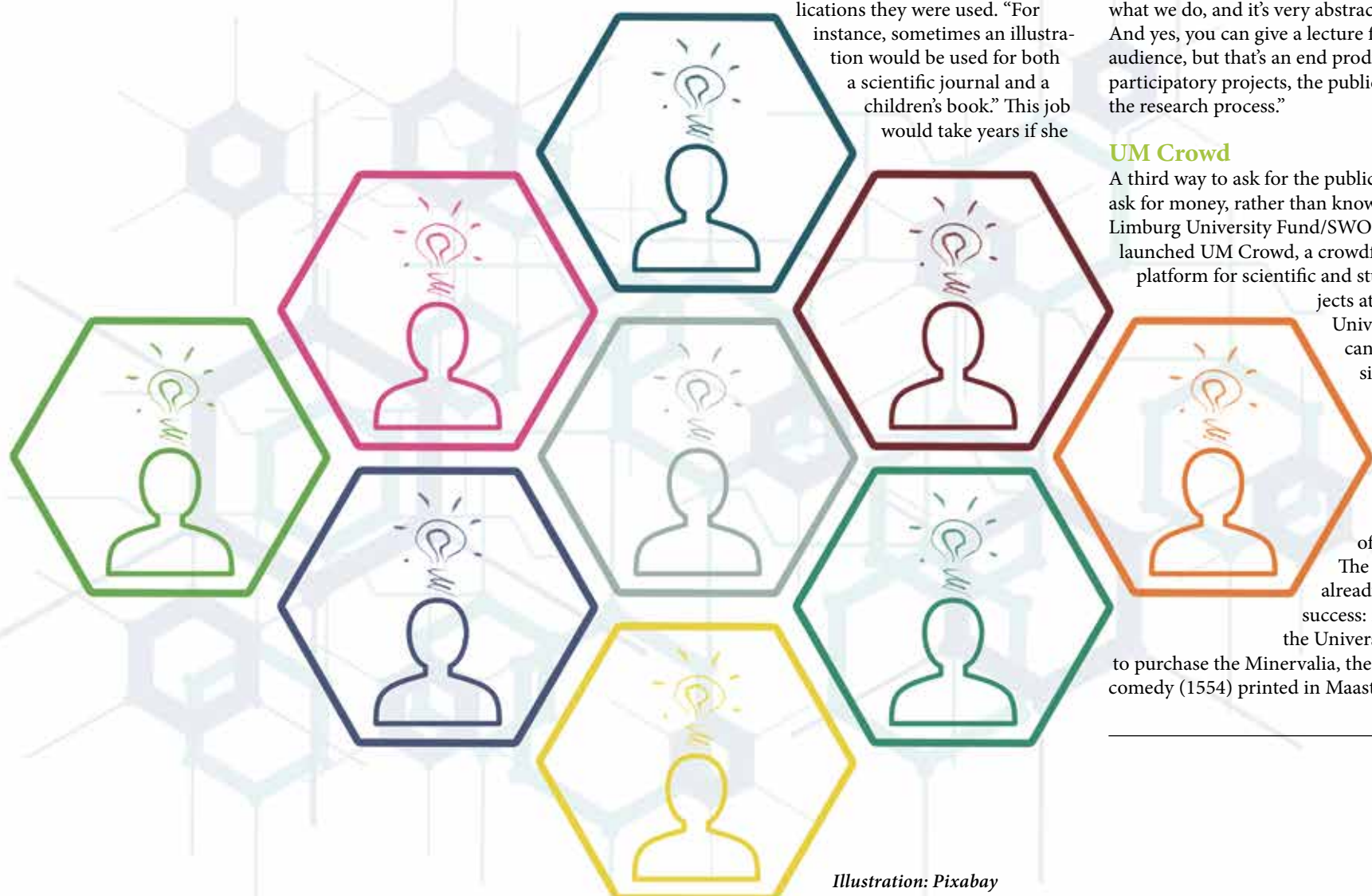

Illustration: Pixabay

Columnist Hans Philipsen stopt na zeventien jaar

“Ik ben een veld

Hij stopt er mee. Na zeventien jaar columns schrijven voor *Observant* is het “mooi geweest”, vindt em. hoogleraar medische sociologie Hans Philipsen, die eind juni 84 jaar wordt. Het keurslijf van “slechts” 400 woorden knelt al jaren, en ook de wekelijkse deadline valt met het stijgen der jaren (“veroudering komt met ongerief”) niet altijd mee. Maar pas op: “Ik ben nog niet uitgepraat. Ik wil sommige onderwerpen fundamenteler uitwerken.”

Tekst: Riki Janssen Foto: Loraine Bodewes

Hij heeft vaak ruzie met zijn computer. “Ik ben getraind incompetent”, grinnikt hij. Hij mailt, googelt (“mijn Winkler Prins staat als rekwisiet bij een Maastrichts toneelgezelschap”), en tikt zijn teksten uit op de pc (“het toetsenbord van mijn laptop vind ik te klein, daarop maak ik nog meer tikfouten”), maar een heel warme band hebben de twee niet. “Ik was al te oud toen de eerste computers het levenslicht zagen. Bovendien was het in de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw (hij was in die tijd onder andere bouwdecaan van gezondheidswetenschappen, vicevoorzitter van het college van bestuur, interim-decaan van psychologie en rector, red.) ten strengste verboden om brieven te sturen buiten het secretariaat om. Ik heb dat lang volgehouden. Als ik iets te melden had, dan leverde ik een briefje in. Ik ben sowieso een telefoonmens. Als ik iets wil zeggen of een afspraak wil maken, ga ik bellen. Dat werkt goed. Alleen voor het opzoeken van nummers heb je de pc nodig. En ja, ik heb een iPhone, ik ben niet gek, ik zie echt wel wat handig is.”

Goede Tijden, Slechte Tijden

Hij is een academicus pur sang: wetenschap (met een voorkeur voor sociologie, methodologie en antropologie), maar ook literatuur, klassieke muziek, beeldende kunst, dans, sport (vooral voetbal en wielrennen), politiek, het gewone leven van alledag, levensbeschouwing en toneel hebben zijn volle aandacht. Philipsen schreef niet voor niets van 1998 tot 2002 een keer in de veertien dagen een toneelrecensie voor *Observant*.

Onderwerpen voor zijn column? “Ik heb er altijd wel drie of vier. Ik ga nu minder naar toneel en tentoonstellingen, onze actieradius is met het stijgen der jaren kleiner, maar ik lees iedere dag boeken en drie kranten – *Trouw*, *De Limburger* en *NRC*. Ik leg makkelijk verbanden tussen soms tegenstrijdige zaken, zie interessante zijsporen, dat had ik al in mijn wetenschappelijke publicaties.” Geen enkel onderwerp is hem te min: ook *Goede Tijden Slechte Tijden* en *Idols* kwamen aan bod. Zij volgden naadloos op een recensie van een Edward Hopper-tentoonstelling in Keulen, een pleidooi tegen het boekenweekgeschenk, een relaas over het weinig verhullende naveltruitje, een ver-

haal over de grootvader (een oud-docent van Philipsen) van Thierry Baudet, een geschiedenislesje over het bombardement op Nijmegen en een ode aan profwielrenner Kenny van Hummel die zelden het podium haalde.

Blijf kijken

Goed kijken. Een open blik. Daar draait het om, of je nu columnist of wetenschapper bent, vindt hij. “Ik ben een veldwerker, dat mag je verwachten van iemand die sociologie en antropologie heeft gestudeerd. De wetenschap heeft zich heden ten dage teruggetrokken in vragenlijsten, big data en experimenten. Ik ken die werelden goed, zo heb ik mijn brood verdiend, maar je moet zo nu en dan ook om je heen kijken. Houd je ogen open zou ik tegen alle wetenschappers willen zeggen. Dan zie je verbanden en opvallende zaken die niet uit tabellen opdoemen, maar wel iets vertellen over de werkelijkheid. En onderdruk de neiging om naar dé oorzaak te zoeken, dat vind ik een desastreus ontwikkeling. Er is nooit één oorzaak. Elke causale uitspraak vindt plaats op basis van een constellatie van factoren. Haal je er een factor uit, dan is de kans groot dat hetgeen jij voor waar houdt, niet meer waar is.” Er volgt een klein college over cholesterolpillen die nu minder nodig zijn omdat de hedendaagse mens gezonder eet; over de onderwaardering van demografie, een wetenschapstak die gaat over schaarste en overvloed van ‘geschikte’ mensen en die in zijn ogen net zo belangrijk is als de economie die gaat over schaarste en overvloed van middelen; over wetenschappelijke feiten, die “nooit” voor de eeuwigheid zijn vastgelegd; en over de superspecialismen in de gezondheidszorg die het zicht op het grotere geheel benemen. Hij kan het niet genoeg benadrukken: “Blijf kijken!” En refererend aan Voltaire: “*Il faut cultiver son jardin.*”

Van Agt

“Het is een onjuiste stelling dat mensen met het vorderen der jaren milder worden.” De vraag was of hij de afgelopen zeventien jaar is veranderd als columnist. “Ouderen worden inactiever, zijn minder belastbaar en uiten zich daardoor minder. Maar dat zegt niets over hun opvattingen. Kijk naar oud-premier Van Agt, die is nu fel voor de

Palestijnse zaak is. Je werkt niet meer, hoeft minder compromissen te sluiten en kunt vanuit je luie stoel lekker uithalen.” Maar dat “lekker uithalen” is niet aan hem besteed. “Ik vond en vind verbondenheid tussen mensen heel belangrijk. Het wegvallen van de zuilen in de afgelopen eeuw in Nederland heeft veel ‘kwaad’ berokkend. Godsdienst bevordert de sociale integratie, zegt de socioloog in mij, onze morele waarden komen eruit voort. Ik ben geen godvruchtig iemand, maar ik wil niet verloochenen dat het christendom een grote rol in Europa heeft gespeeld en nog steeds speelt. In die zin voel ik me christelijk. Een

goed kijke

ldwerker;

Hans Philipsen in zijn werkkamer

partij als D66 heeft nu de rechtsstaat tot godsdienst verheven. Dan ben je het idee van verbondenheid kwijt.”

Ajax

Het zal niemand verwonderen dat Philipsen niet houdt van “scheldcolumns, van iemand tot de grond toe afbreken, van extreme negatieve uitingen”. Gevraagd naar collega-columnisten die hij hoog heeft zitten, komt hij met “een zee” aan goede schrijvers. Maar als er dan toch gekozen moet worden, noemt hij Wim Boevink van *Trouw*, Rosanne Hertzberger van *NRC* en Gerard Kessels van *De Limburger*.

“Boevink vind ik heel goed, hij ziet iedere dag kans om over iets te schrijven wat niet voor de hand ligt. Frits Abrahams van *NRC* las ik vroeger graag, maar hij gaat steeds vaker over zichzelf schrijven, wat hij van Ajax vindt, wat zijn vrouw zegt. Hij kiest steeds onderwerpen die goed vallen bij de grachtengordel. Elitair. Gerard Kessels van *De Limburger* schrijft ook over zichzelf, over ziekte, kwalen, rouw, wat dan ook, maar dat doet hij prachtig en nooit elitair. Rosanne Hertzberger is heel oorspronkelijk, zij is een wetenschapper die over allerlei maatschappelijke kwesties schrijft - morele waarden, gezondheidszorg, godsdienst - en daarover niet voor de hand liggende uitspraken doet. Zij durft afstand te

nemen van de goegemeente die roept dat god niet bestaat en Ajax het mooiste op aarde is.”

Vetorecht

Een columnist kan niet zonder fans, en die heeft hij dan ook. “Slechte kritiek bereikt mij niet. Ik krijg mailtjes, vaak ook van buiten de universiteit. Zo had iemand een *Observant* in de trein op weg naar Heerlen gevonden. Die reageert dan. Er zijn stukjes, zoals die over ‘ontspullen’, waarin ik vertel over mijn eigen worsteling, die veel reacties opleveren. Daar word ik op straat over aangesproken.” En dan zijn er nog de “vaste correspondenten” die hem op fouten wijzen. “Soms klopt het inhoudelijk niet helemaal, soms is iets verkeerd geschreven. Gelukkig niet zo vaak, maar ik ben dankbaar voor hun kritiek.” Een enkele keer is een lezer verontwaardigd, zoals de keer dat hij schreef dat de Duitse helft van de tweeling in de gelijknamige roman van schrijfster Tessa de Loo (de een groeide in Nazi-Duitsland op, de ander in een welvarend gezin in Nederland) uiteindelijk misschien wel gelukkiger was omdat zij ruimdenkender uit de oorlog was gekomen. “Dat was schoppen tegen het gevoel dat Duitsers slecht zijn.” Soms is er dankbaarheid. “De vader van wielrenner van Kenny van Hummel vond het prachtig wat ik over zijn zoon had geschreven.”

Maar de eerste lezer is zijn vrouw en oud-wetenschappelijk medewerker Neeltje Mosterd. “Ik wil graag dat zij het leest. Zij heeft een zuiverende werking, zegt als iets niet helder is of niet makkelijk te begrijpen, haalt de meeste typfouten eruit.” Grinnikend: “Maar ze heeft geen vetorecht. Ik wou onze relatie niet juridiseren.” Ook heeft hij twee oud-collega’s die hem als columnist al jaren nauwgezet volgen. Uit belangstelling, maar ook als een soort waakhonden. “Ik heb hen gevraagd om aan de bel te trekken als mijn stukjes niet meer aan de maat zouden zijn. Ze hebben nooit iets gezegd, integendeel, ze vinden het jammer dat ik stop.”

“Met Hans”

Wat zal hij het meeste gaan missen? De reacties van lezers, maar ook het wekelijks al schrijvend ordenen en ontwikkelen van de gedachten. En: “De wekelijkse gesprekken met jou, mijn redacteur”, zegt hij. Dat is wederzijds. Niet meer op maandagmiddag of dinsdagochtend bellen naar het vaste nummer op de Athoslaan. “Met Hans”, of, als hij het telefoonnummer niet heeft gezien, “Philipsen”, terwijl op de achtergrond het nieuws van Radio1 of klassieke muziek klinkt. Na het uitwisselen van wat persoonlijke wetenswaardigheden, is de column aan de beurt. Een enkel tikfoutje verdwijnt, soms wordt een zin wat aangepast, waarna het tijd is voor een kort college over de Giro en onze wederzijdse held Tom Dumoulin, de jaarlijkse orgelreis, Musica Sacra, een mooie tentoonstelling in het Spiegelpaleis, doktersassistenten die te maken hebben met geweld, het dreigend zandtekort in de wereld en het bizarre bericht over de dood van driehonderd stemmentellers in Indonesië. Altijd eindigend met de woorden: “Ik had dit graag nog willen toevoegen, maar ja, ik zit vast aan die vierhonderd woorden.”

Op de plek van de column van Hans Philipsen verschijnt in het nieuwe jaar de serie Zonder Wederhoor met anekdotes uit veertig jaar Observant

EN is belangrijk ””

“Er schuilt heroïek in,

Verzekeringsarts, specialist verpleeghuiskunde, patholoog. Daar dromen de meeste studenten niet van als ze zich inschrijven voor een studie geneeskunde. Ze zien zichzelf eerder werken als chirurg, huisarts of internist. Maar er zijn ook mensen die wél voor de onbekendere en daardoor onbeminde specialismen kiezen. *Observant* vroeg hen naar het waarom van deze keuze en de vooroordelen over hun beroep.

Tekst: Cleo Freriks Illustratie: Shutterstock

Levens kunnen redden, dat is voor veel studenten de reden om te kiezen voor geneeskunde. Een carrière als specialist ouderengeneeskunde lijkt dan onaantrekkelijk. Deze mensen - ouderen en chronisch zieken

- zijn al dichterbij de dood en daar kun je als arts weinig aan veranderen. “Je bent alleen aan het pappen en nathouden, denkt men dan”, zegt Noortje Ficken, arts in opleiding tot specialist ouderengeneeskunde. Dat beeld moet bijge-

steld worden, vindt ze. “Ik kan een vraagbaak zijn voor de patiënt en familieleden, iemand die met enige afstand meekijkt. Daar schuilt ook heroïek in, al is die misschien anders dan de meeste jonge studenten in gedachten hebben.”

Zingeving is heel belangrijk in haar vak, zegt Ficken. “Dat is iets heel persoonlijks. Stel, iemands passie is viool spelen. Voor diegene kan het misschien minder erg zijn om verlamd te zijn in het onderlichaam dan om reuma te

al is die misschien anders dan studenten geneeskunde denken”

krijgen in de handen. Daar moet je met de patiënt over praten zodat je er bij je behandeling rekening mee kunt houden. Je kunt misschien geen levens redden, maar je kunt mensen wel nog zin in het leven geven.”

Het is ook helemaal niet saai of simpel. “Het is juist heel complex. Ten eerste kunnen ziektes zich bij ouderen op een andere manier presenteren. Het is iedere keer weer een puzzel wat het kan zijn, daar hou ik van. Ook heb je bijna altijd te maken met meer dan één ziekte. Dus is het zoeken wat de beste behandeling is. We proberen zoveel mogelijk *evidence based* te werken, maar vaak kan dat niet. Onderzoek naar geneesmiddelen of behandelmethoden wordt immers vaak gedaan met jongere proefpersonen die verder gezond zijn. Tot slot heb je te maken met ethische vraagstukken. Is iemand nog wilsbekwaam? Is er een gevaar voor de patiënt zelf of

de omgeving? Wat willen de familieleden?”

De beste manier om erachter te komen wat het vak echt inhoudt, is om het zelf te ervaren, zegt Ficken. “Maar veel studenten komen tijdens hun opleiding niet met ouderengeneeskunde in aanraking. Het is ook lastig – je kunt niet in drie jaar tijd met alle specialismes meedraaien – maar meer aandacht zou wel helpen. Studenten realiseren zich vaak ook niet dat je niet per se in een verpleeghuis hoeft te werken. Je kunt ook op de ouderenrevalidatie werken, in de eerste lijn, je kan SCEN-arts (steun en consultatie bij euthanasie, red.) worden of als specialist ouderengeneeskunde in de psychiatrie werken.”

Meer dan obducties

Dat pathologie ondervertegenwoordigd is en daardoor weinig zichtbaar in de opleiding, is het grootste probleem van het vak, denkt Véronique Winnepenninckx, patholoog en waarnemend hoofd van de pathologie-afdeling in het MUMC. “Studenten kennen het vak alleen van politseries. Ze denken dat we de hele dag in een kelder obducties – onderzoek op een overleden persoon om onder andere de doodsoorzaak te achterhalen – uitvoeren. Dat dacht ik vroeger ook. Terwijl dat maar een heel klein percentage van ons werk is.”

Al komt er binnen de opleiding langzaam verandering in, dankzij een keuzeblok dat de afdeling sinds een paar jaar aanbiedt. “Daarin laten we studenten meekijken waarmee we dagelijks mee bezig zijn.” Dat is vooral het onderzoeken van weefsel. Bijvoorbeeld een biopt dat van een tumor is genomen. “Na allerlei technische bewerkingen leggen we het tumorweefsel onder de vorm van een gekleurd glaasje onder de microscoop en proberen een diagnose te stellen. Al zal die microscoop in de toekomst vervangen worden door digitale beelden en de digitale pathologie. Indien nodig onderzoeken

we ook het DNA van de tumor, onder andere om te zien of er genmutaties aanwezig zijn, die een bepaald type tumor kenmerken. Aan de hand van alle informatie die we verzamelen kunnen we bepalen waar de tumor vandaan komt (is het de originele tumor of een uitzaaiing), wat voor tumor het is en welke behandelingen zouden kunnen aanslaan.”

Daarmee is de patholoog een centraal figuur in de diagnostiek. “De patholoog levert vaak puzzelstukjes, die de puzzel compleet maken. Ook in de operatiekamer spelen wij een rol. Een chirurg moet bijvoorbeeld weten of een klier besmet is of niet. Dat bepaalt of de operatie kan verdergaan. Wij kunnen met behulp van speciale technieken binnen een kwartier een diagnose stellen.”

Het feit dat de patholoog zo’n belangrijke rol speelt in de uiteindelijke diagnose en behandeling van de patiënt, overtuigde Winnepenninckx destijds van haar keuze. Al moest ze er iets groots voor opgeven. “Je hebt geen contact met patiënten, dat blijf ik moeilijk vinden. Een keer heb ik een brief gekregen van een patiënt, zelf een voormalig arts, om ons te bedanken voor het werk ‘achter de schermen’. Die heeft jaren boven mijn bureau gehangen, het doet soms deugd om te zien waarvoor je het doet.”

Wat je ervoor terugkrijgt is een nieuwe wereld, zegt Winnepenninckx. “Een lichaam ziet er onder de microscoop totaal anders uit. Ik moest het opnieuw leren kennen, dat sprak mij aan. En wij richten ons op de waarom-vraag. Veel wetenschappelijk onderzoek is gericht op de behandeling, maar wij kijken waarom een ziekte ontstaat, waarom iemand overlijdt, waarom het lichaam werkt zoals het werkt.”

De mens achter de patiënt

Verzekeringsarts, dat wordt gezien als een stoffig beroep, zegt Alexandra Plaum, die na de zomer start als AIOS Arbeid & Gezondheid/

Verzekeringsgeneeskunde en nu al werkzaam is op de afdeling Sociaal Medische Zaken van het UWV. “Oude artsen achter een bureautje.” Klopt niets van. “De meeste van mijn collega’s zijn juist jonge mensen.”

Iedere ochtend houden ze spreekuur. Daar komen mensen die tijdelijk of blijvend (deels) niet kunnen werken. “Wij beoordelen hun belastbaarheid. Dat betekent dat we uitgebreid de tijd nemen voor de klant, zoals wij patiënten noemen. We kijken wat voor impact een ziekte heeft op iemands leven. Wat betekent het als je je eigen huishouden niet meer kan voeren? Of wanneer je na een ongeluk pijnklachten blijft houden? We kijken naar het hele proces: wat er is gebeurd, wat de diagnose is geweest, de behandeling en hoe de situatie nu is. Vaak spelen er meerdere problemen. Kunnen we iemand verder helpen? Zijn er dingen gemist? Maar ook: wat kan iemand nog wél? Hoe kan iemand zijn plek in de maatschappij terugkrijgen?”

Plaum begint meestal met haar bezoek gerust te stellen. Want vooroordelen over verzekeringsartsen leven niet alleen bij geneeskundestudenten. “Er is geld mee gemoeid, dat vinden mensen vaak spannend. Maar wij kijken puur naar het medische perspectief. Het is een arbeidsdeskundige die aan de hand van ons rapport bepaalt of en voor hoeveel procent iemand is afgekeurd en wat voor vergoeding hij of zij eventueel krijgt. Achteraf bedanken mensen me vaak, omdat er iemand naar ze heeft geluisterd.”

Het feit dat je achter in het proces zit, de diagnose is al gesteld, de behandeling gekozen, zorgt ervoor dat je op een andere manier moet denken, zegt Plaum. “Meer beschouwend, analytisch. Je afstand tot de patiënt is anders, want je zit er niet middenin. Je kijkt naar het hele plaatje. Wat mij heel erg aanspreekt is dat je echt de tijd voor mensen kunt nemen. Dat miste ik bij andere specialisaties. Na een meeloopdag hier, was ik verkocht.”

Het feit dat je achter in het proces zit, de diagnose is al gesteld, de behandeling gekozen, zorgt ervoor dat je op een andere manier moet denken, zegt Plaum. “Meer beschouwend, analytisch. Je afstand tot de patiënt is anders, want je zit er niet middenin. Je kijkt naar het hele plaatje. Wat mij heel erg aanspreekt is dat je echt de tijd voor mensen kunt nemen. Dat miste ik bij andere specialisaties. Na een meeloopdag hier, was ik verkocht.”

Populariteit specialismen

Uit een enquête van De Geneeskundestudent, de belangenbehartiger van medische studenten, blijkt dat huisartsgeneeskunde, kindergeneeskunde en interne geneeskunde de drie populairste vervolgoopleidingen zijn. Het grootste tekort aan opleidingsplekken is er bij cardio-thoracale chirurgie (hart en longen), kindergeneeskunde en plastische chirurgie. Bij al deze specialismen zijn er drie tot bijna

vier keer zoveel mensen die de opleiding willen volgen dan dat er plaatsen zijn.

Het minst populair zijn verzekeringsgeneeskunde, luchtvaartgeneeskunde en nucleaire geneeskunde. De opleidingen die om mensen staan te springen zijn pathologie, verzekeringsgeneeskunde, bedrijfseneeskunde en ouderengeneeskunde. Ook arts maatschappij en gezondheid (voor mensen die bijvoorbeeld met beleid aan de slag willen of een managementfunctie ambiëren) is niet populair. Zij hebben juist drie keer meer plekken dan kandidaten.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Emma de Groot (22, Bergen op Zoom) * **In het dagelijks leven:** voorzitter Werkgroep Inkom * **Burgerlijke staat:** single * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

Wanneer heb je je ouders voor het laatst gezien? Twee weken geleden. Ik probeer twee keer in de maand naar huis te gaan. Daar kan ik helemaal tot rust komen. Je hoeft even niks, er wordt voor je gezorgd, er zijn minder prikkels. Het is thuis-thuis. Ik heb een heel goede band met mijn ouders. Ik ben echt een mengelmoesje van hen twee. Zorgzaam als mijn moeder, chaotisch als mijn vader.

Ik ben een geboren leider. Nee, dat denk ik niet. Ik had in eerste instantie ook niet op de voorzittersfunctie van de Werkgroep Inkom (WGI) gesolliciteerd. Pas toen ik me erin ging verdiepen en zag dat de voorzitter niet per se een leider was, maar meer iemand die op de communicatie en het groepsgevoel let, leek het me leuk. Bovendien heeft de Inkom voor mij er heel erg voor heeft gezorgd dat ik mijn plekje in Maastricht kon vinden. Daarbij hou ik ervan om evenementen te organiseren en nu kan ik dat in het groot doen. Het is zo leerzaam.

Wat wil je nooit meer meemaken? Dat iemand die me dierbaar is overlijdt. Beetje gek om te zeggen, ik weet natuurlijk dat het ooit weer zal gebeuren. Mijn opa is een half jaar geleden overleden. Het gebeurde onverwacht, dat maakte het moeilijk om te bevatten. Ik was net begonnen met de WGI en moest de hele tijd schakelen. Aan de ene kant was ik heel verdrietig, aan de andere kant was ik met iets heel leuk begonnen. Aflleiding zoeken heeft me geholpen. Mijn opa en ik waren heel hecht. Als ik in het weekend naar mijn ouders ga, bezoek ik ook altijd even mijn oma.

Mijn Inkom-nachtmerrie. Ik heb er twee. De eerste is dat ik tijdens de opening op de Markt, als de WGI op het podium staat om iedereen welkom te heten, val of iets heel raars zeg. De andere is dat het regent tijdens de openluchtbioscoop. Dat is een nieuw onderdeel in het programma en uiteraard hebben we een regenprogramma, maar ja, dan is het geen openlucht-bioscoop meer.

Ik ben een goede vriendin omdat... ik goed kan luisteren, ik ben echt geïnteresseerd. Zelf ben ik ook open. Dat je bij iemand je verhaal kwijt kan en dat diegene ook jou iets toe durft te vertrouwen, vind ik heel belangrijk in een vriendschap. Ik heb een grote vriendengroep, ik hecht waarde aan mensen om me heen. Ik kan ook helemaal niet goed alleen zijn. Toen ik naar Maastricht verhuisde, wist ik: ik móet hier een sociaal netwerk opzetten, anders ga ik het niet leuk vinden. Al merk ik wel, nu ik wat ouder ben en minder tijd heb, dat je op natuurlijke wijze meer naar bepaalde mensen trekt. Niet dat die anderen niet leuk zijn, maar sommige mensen zijn echt mijn beste vrienden.

Slechtste eigenschap? Ik trek me kritiek heel persoonlijk aan. Sommigen vinden het dan lastig om iets kritisch tegen me te zeggen. En ik heb er zelf last van, omdat ik er heel lang over blijf nadenken. Een van de dingen die ik dit jaar wilde leren was kritiek minder persoonlijk opvatten en ik moet zeggen dat het steeds beter gaat.

Flirten maakt het leven leuker. Ja, dat hoort er wel een beetje bij. Ik ben op het moment niet echt op zoek naar een relatie, maar als het op mijn pad komt is het prima. Ik zou iemand willen die spontaan, sociaal en lief is. Niet alleen lief voor mij, maar in het algemeen. Ik vind het ook heel belangrijk dat hij

een eigen leven heeft. Anders krijg ik het benauwd. Iemand die ondernemend is, die van aanpakken houdt, die een open uitstraling heeft en positief in het leven staat. Vrienden zeggen dat ik op schattig en kakkerig val. O, nu ik het allemaal zo opnoem is het een hele lijst aan eisen. Mijn bestuur plaagt me altijd dat ik niet snel verliefd word, er te veel over nadenk. Misschien klopt dat wel.

Wat mensen niet van mij verwachten. Dat ik geen groot dierenhart heb. Blijkbaar zien mensen mij als iemand die een huis vol dieren wil. Ik vind dieren best leuk, maar niet meer dan dat.

Grootste ergernis? Als mensen ontzettend onredelijk zijn. Bij hun standpunt blijven, terwijl het nergens op slaat. Zelf ben ik niet koppig. Ik kan soms wel wat doorslaan in mijn enthousiasme. Als mensen dan zeggen dat iets niet kan, moet dat eerst even zakken. Maar uiteindelijk luister ik wel naar wat ze zeggen.

Laatste keer hard gelachen? Gisteravond gingen we na het werk nog een drankje doen met het bestuur. We waren een beetje gek aan het doen, naar grappige filmpjes aan het kijken.

“
Mijn Inkom-nachtmerrie?
Dat ik tijdens de opening
op het podium val
of iets raars zeg
”

Wanneer je solliciteert op een functie binnen de WGI weet je niet wie de anderen zijn die in je bestuur komen. Maar ik had er vertrouwen in dat de oude WGI, die de nieuwe groep aanneemt, mensen zou kiezen die bij elkaar passen. Het is een fijne groep, ik denk dat je altijd hecht wordt, of je nu wilt of niet. Je brengt zoveel tijd met elkaar door.

Over tien jaar... hoop ik wel verliefd te zijn en heel cliché een leuke baan te hebben. Ik heb gezondheidswetenschappen gestudeerd en ga komend academisch jaar aan de master Health Education and Promotion beginnen. Wat ik precies wil doen, weet ik nog niet. Ik heb de richting geestelijke gezondheid gekozen, dus ik zou de psychologie-kant op kunnen. Maar ik haal ook veel voldoening uit het organiseren van evenementen. Ik zou ooit een eigen onderneming willen. Het lijkt me leuk om iets vanaf het begin op te bouwen en de groei van zo'n bedrijf mee te maken. Dat vind ik nu ook zo leuk aan de Inkom; je ziet het iedere week groter worden.

Film: X-Men: Dark Phoenix

Als een kartonnen doos voor je dode hamster

Still uit X-Men: Dark Phoenix

Inhoud: Jean Grey (Sophie Turner) is als 'telepaat' lid van het superheldenteam de X-Men. Tijdens een reddingsoperatie in de ruimte overleeft Grey ternauwernood een vreemde energie-boost. Na deze gebeurtenis blijken haar uitzonderlijke krachten gegroeid. Krachten die ze nauwelijks onder controle weet te houden; daarmee wordt ze een gevaar voor zowel de wereld als ook voor de X-Men. Zeker als Grey onder invloed komt van Vuk (Jessica Chastain), de leidster van buitenaardse wezens die de aarde voor zichzelf opeist.

Een indrukwekkend grafmonument.

• X-Men: Dark Phoenix blijkt net als *The Aven-*

gers: Endgame een sluitstuk te zijn. We nemen afscheid van vertrouwde personages zodat er plaats gemaakt kan worden voor nieuwe karakters of voor een re-boot van oudere karakters.

- De Amerikaanse producer Simon Kinberg, die zijn regisseursdebuut maakt, mag van geluk spreken dat hij acteurs als James McAvoy, Jennifer Lawrence en Michael Fassbender tot zijn beschikking had, want sommige dialogen in de mond van minder begiftigde acteurs hadden ronduit belachelijke en tenenkrommende momenten opgeleverd.
- Nu scheert de film er rakelings langs.
- Het slotduel in de trein kon mij, juist omdat

het wat minder bombastisch is dan we gewend zijn uit de superheldenfilms, wel bekoren.

Een platgetreden molshoop.

- Het is verbazingwekkend dat filmmaatschappij 20th Century Fox voor zo'n prestigieuze film de regie in handen legde van een nieuweling. Duidelijk te hoog gegrepen voor Kinberg - ook verantwoordelijk voor het scenario. Kinberg wil te veel vertellen in te weinig tijd. Juist bij de emotionele momenten - en dat zijn er nogal wat - wordt inbedding node gemist.
- Sommige dialogen zijn gênant. Vuk: "Your emotions make you weak." Jean Grey: "No. My emotions make me strong."

- Belangrijke personages gaan dood maar dramatisch wordt het geen moment.

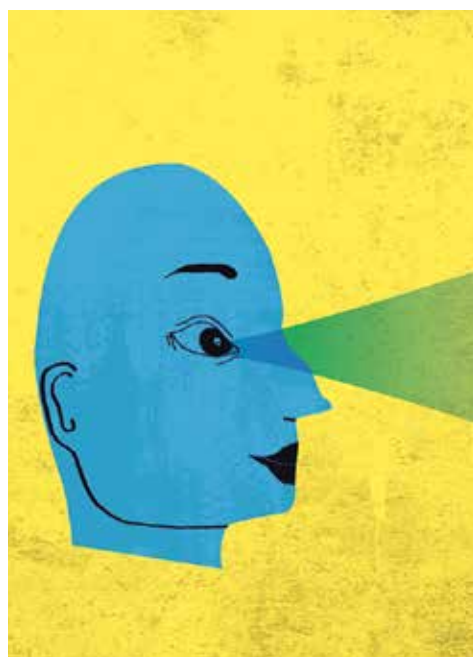
Slotoordeel: Voor een sluitstuk blijft *X-Men: Dark Phoenix* een teleurstellende film. Het had een monumentale grafzerk moeten worden maar door de onhandige regie, het schematische scenario en de pijnlijke dialogen lijkt het meer op een kartonnen doos waarin je je pas gestorven hamster begraaft.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Het voetbal buitenspel

Elders in dit blad (pagina 8-9) kunt u lezen dat ik houd van het motto: blijf kijken. Daarmee bedoel ik niet dat u niet moet nadenken. Wel dat u steeds opnieuw moet nagaan of wat u voor waar houdt nog wel spoort met de vanzelfsprekendheden waarmee u uw waarnemingen doet en vastlegt. Dat geldt in de wetenschap, maar ook daarbuiten. Ik neem u mee naar het voetbal. Bijna iedereen is ervan overtuigd dat de VAR, de Video Assistant Referee, tot een geduchte verbetering leidt van de arbitrage van wedstrijden. De VAR is een ervaren scheidsrechter met assistenten die ergens buiten het stadion op een aantal schermen de mogelijkheid heeft om in alle rust te bekijken of er wel of niet sprake is van buitenspel, hands, zware overtredingen, doelpunten en dergelijke. Dit alles zou leiden tot meer adequate en objectieve beslissingen van de scheidsrechter en zijn assistenten. Is dat wel de grote vooruitgang die velen erin zien? Uiteraard zijn er voordelen als er bij misers van de scheidsrechter ingegrepen kan worden. Toch is er een groot nadeel verbonden aan

het voortschrijden van steeds meer registratie en precisie. Het voetbal verandert van karak-

ter. Nederland (afdeling mannen) haalde vorige week ten onrechte de finale van de Europese Naties Cup omdat een doelpunt van Engeland door de VAR werd afgekeurd. De Engelse pechvogel stond een teenlengte buitenspel. Niemand in het stadion en evenmin de scheidsrechter kunnen dit waarnemen. Kortom, een goal die al eeuwen zou gelden, wordt afgekeurd vanwege voortschrijdende precisie op de vierkante centimeter. Daarbij komt dat in het verleden de buitenspelregel helemaal niet bedoeld is om met zulke verfijning te worden vastgesteld. Eén van de grote charmes van het voetbal is de buitenspelval en de FLOW die daardoor in het spel ontstaat. Het is verboden om als aanvaller zich tussen de keeper en de laatste verdediger te bevinden als de bal op die aanvaller wordt gespeeld. Dat houdt niet in dat als in de FLOW iemand een teennagel eerder bij de bal is, er dan sprake is van buitenspel-zoals-ooitbedoeld. De lust tot objectief meten wint het van het plezier in de belangrijkste bijzaak van de wereld.

De trainer van ADO Den Haag, Alfons

Groenendijk, ooit zelf een onvermoeibaar bikkelaar, gaf onlangs een prachtig antwoord op de vraag 'wat vind je van de VAR': "Tja, het is wel een verbetering, maar het past niet zo goed bij onze speelstijl."

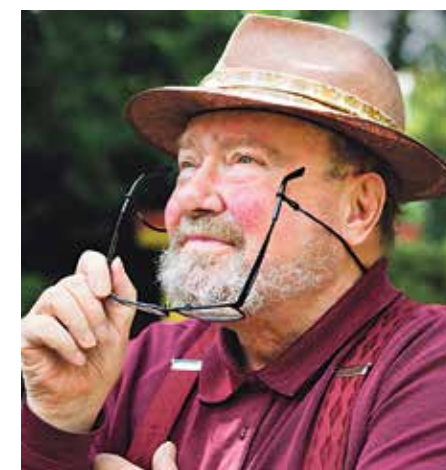

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Catharien

Kerkman, Hanneke Ramakers

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan,

Silvia Evers, Rense Hoekstra, Stephanie

Meeuwissen, Thomas Vaessen, George

Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Fokke Fernhout, Tiffany Leung, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

BV-ificatie

Dinsdag kwam de mededeling binnen in de inboxen van de UM-gemeenschap. Een fancy campagne voor de Brightlands campus: voor onze mooie bèta en techniek studies en banen die daarin te vinden zijn. Ook onze universiteit is zeer concurrerend op dit vlak. Dat moet ook wel, gezien de wijze waarop de UM "onevenredig hard geraakt" wordt door de bekostigingsplannen van de Commissie Van Rijn. Onze universiteit wordt mooi als BV neergezet in onze prachtige innovatieve regio van de BV Nederland! Zoals je de wereld ziet, ga je er ook naar handelen. De UM bevestigt met de communicatiemail gewoon onkritisch mee te draaien met de heksenketel van de BV-ificatie van het hoger onderwijs. Burgers zijn consumenten. Studenten zijn klanten. Academici moeten zichzelf verkopen. Was

het marktdenken binnen het hoger onderwijs niet juist de bron van de huidige problemen van bureaucratiesing tot burnout? Waarom doen we er dan zo vrolijk en onbewust aan mee? Dit laat precies zien dat er meer nood is aan kritische reflecterende studies. Alfa en gamma blijven onmisbaar om de samenleving en de universiteit gezond te houden.

Carijn Beumer
Assistant Professor HES

Rectificatie Praeses

De persoonlijke tekstjes in Praeses vs Praeses van *Observant* 34 matchen niet met de foto. Links staat Anne Langermans, rechts Sanne Donkers.

Voor hetzelfde geld staan de paartjes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

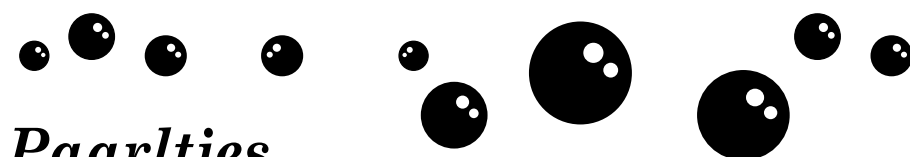
paartjes

ZEN MEDITATION DAY 23-6
zachterots-maastricht.nl

CHILL BIJBAANTJE? KOM OPPASSEN!
NETFLIXEND OF STUDEREND
WAT BIJVERDIENEN TERWIJL DE
KLEINE SLAAPT! VOOR MEER INFO:
06-30852505

EUROBED MAASTRICHT:*beds-
mattresses-boxsprings-bedlinen-
duvets-pillows-and more!*BEST PRICE
GUARANTEED in stock-delivery possible
CHECK:WWW.EUROBED.NL

ZEN MEDITATION DAY 23-6
zachterots-maastricht.nl

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

Friandises

Chocolatier

De vermaarde pralines
van Maastricht

Wycker Brugstraat 55,
Maastricht

DAMEN
MAKELAARDIJ HYPOTHEKEN VERZEKERINGEN
Louw makelaar

TE KOOP

PARKWEG 2B - MAASTRICHT

"BLIJVEN WONEN OP SINT PIETER"

In de "Parkresidentie" gelegen
appartement met schitterend uitzicht
over 'de Maas'.

Het appartement is gelegen op de eerste
verdieping en beschikt over een mooie
ruimtelijke leefruimte, 1 slaapkamer, een
badkamer en balkon.

VRAAGPRIJS € 259.000,- K.K.

Ambyerstraat Noord 72 - Maastricht
043-347 90 90 - www.damen-og.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

SUMMER SCHOOL JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Opmerkingen van eerdere cursisten:

'veel meer zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer, veel geleerd'
'weet nu wat ik wil: schrijven'

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek? Kom naar de Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven'.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Wanneer:
5 tot en met 15 augustus 2019

Prijs: €800

Meer informatie:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli):
<https://maastricht.dreamapply.com>

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

13-06, 14.30 u:	Inauguratie Prof. dr. Josephine C.A. Joordens	21-06, 14.00 u:	Dhr. Antonius M.W. van Stipdonk, MSc.
14-06, 10.00 u:	Mw. Regina T. Krieger, MSc.	21-06, 16.30 u:	Afscheidscollege Prof. dr. Emiel F.M. Wouters
14-06, 12.00 u:	Mw. Marin J. de Jong, MSc.	24-06, 14.00 u:	Mw. Ana Luisa Gil Martínez Double Doctorate University of Murcia - UM
14-06, 14.00 u:	Mw. Jolanda H.H.M. Friesen-Storms, MSc.	25-06, 10.00 u:	Dhr. Andreas S. Rothgangel, MSc.
14-06, 16.30 u:	Inauguratie Prof. dr. Anne J. Roefs	25-06, 12.00 u:	Dhr. Daniel Brauman, MD
17-06, 14.00 u:	Mw. Catie Lott, MA	25-06, 14.00 u:	Dhr. Robin Orthey, MSc. Double Doctorate University of Portsmouth - UM
17-06, 16.00 u:	Mw. Ana C. Calderon Ramirez, MSc.	26-06, 14.00 u:	Mw. drs. Bernice J.A. Gulpers
18-06, 12.00 u:	Mw. Stefania Farace, MSc.	27-06, 12.00 u:	Dhr. Bram P.I. Fleuren, MSc.
18-06, 14.00 u:	Mw. Nicole M. Adams-Quackenbush, MSc.	27-06, 14.00 u:	Mw. Sabine C.M. Daemen, MSc.
19-06, 14.00 u:	Mw. Hilde C.J. Heggen, MSc. Double Doctorate Hasselt University - UM	27-06, 16.00 u:	Dhr. ir. Petrus R.E. Huntjens Double Doctorate Université of Bordeaux - UM
20-06, 10.00 u:	Dhr. drs. Adam Szulewski	28-06, 10.00 u:	Dhr. Lukas Schilberg, MSc.
20-06, 12.00 u:	Mw. Anika Schumacher, MSc.	28-06, 12.00 u:	Mw. Inez Curfs
20-06, 14.00 u:	Mw. Monica T.J. Schütten, MSc.	28-06, 12.45 u:	Dhr. Enrico Fabris
20-06, 15.45 u:	Dhr. Camilo N. Carrillo Purin, MSc.	28-06, 14.00 u:	Mw. drs. Maria B.M. Neeleman
20-06, 16.00 u:	Dhr. Alexander M. Heinemann, MSc.	28-06, 16.30 u:	Inauguratie Prof. dr. Jochen W.L. Cals
21-06, 10.00 u:	Dhr. Richard de Groot, MSc.		
21-06, 12.00 u:	Dhr. drs. Thomas H.P. Draak		

Maastricht University

Interne vacatures

- **Disability officer**, UM Student Desk, SSC, 22.8 uur
Vacaturenummer: AT2019.201
- **Docent** bij FPN, 20-32 uur
Vacaturenummer: AT2019.202
- **Postdoctoral Researcher** in Cybersecurity and Machine Learning, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.203
- **Promovendus** bij Europese multicenter medicijnenstudie bij cataractpatiënten, FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2019.204
- **Coördinator/Docent Nt2** bij het Talencentrum, SSC, 22.8 uur
Vacaturenummer: AT2019.205
- **Junior Executive Assistant** College van Bestuur, MUO, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2019.206

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Boze man

Het begon als een leuk gesprek. We hielden allebei van elektronische muziek, en kwamen erachter dat we over een paar weken naar hetzelfde festival zouden gaan. Leuk! We namen plaats op de bank terwijl het huisfeestje vrolijk voortgezet werd. We lachten.

“Sport je?” vroeg hij. Ik knikte, “jij ook?”. Hij vertelde dat hij zes keer per week trainde. Vervolgens kneep hij in mijn arm. “Span eens aan.” Een beetje beduusd deed ik wat hij vroeg. “Nou, dat valt wel mee, hè?” lachte hij. “En je beenspieren?” Snel trok ik mijn benen opzij. “Dat heb ik liever niet.” Hij lachte weer. Het was oké. We praatten verder.

Het feestje liep af, en de jongen trok zijn jas aan. “Nou, tot ziens dan maar!” Hij gaf me een knuffel, en hield toen net iets te lang mijn blik vast. *Geen dingen doen die je niet wil doen*, klonk het in mijn hoofd.

En terwijl ik dat dacht boog hij voorover, waarna ik snel mijn hoofd opzij bewoog. Ik wilde niet. “Welterusten!” zei ik, en we gingen uit elkaar.

De volgende ochtend had hij mij gevonden op Facebook. “Een beetje flauuuuuw van jouuuuu,” stond er op mijn scherm. Ik vroeg wat hij precies bedoelde. “Je weet best wat ik bedoel. Je wilde me wel zoenen, maar je deed het niet om je beter te voelen over jezelf.”

Mijn hart ging tekeer. *Nee nee nee, maak dit nou niet meteen zo belangrijk Cato*. Maar daar ging ik al. Zo diplomatiek mogelijk antwoordde ik dat hij mij echt verkeerd begrepen had, en dat ik zijn berichtje nogal naar vond. “Jezus, wat doe je nou vaag”, kreeg ik terug. “Jij kan ook overdrijven zeg.” En toen was het klaar.

Deze conversatie heeft me nog een tijdje achtervolgd. Niet omdat ik per se waarde hechtte aan het herstellen van ons contact, maar puur omdat hij zo extreem ongelijk had. Vriendinnen rolden met hun ogen. “Laat me niet merken dat je je hierover opwindt, Cato! Het is gewoon een droef-toeter.” En toch zat het me dwars.

Afgelopen weekend zou het festival zijn, maar het is afgelast vanwege de storm. Ik kan het niet helpen maar ik voel ik me toch een beetje opgelucht. Hem kom ik in ieder geval niet meer tegen. Hij zou wel trots zijn trouwens, want inmiddels train ik ook zes dagen per week. Ik train keihard, om ervoor te zorgen dat droef-toeters zoals hij mij in de toekomst minder zullen raken.

Cato Boeschoten

“Ik ben geen UCM-hippie; bij rechten zou ik niet opvallen”

Praeses MAS Incontro versus Peré Kox (23), derdejaars rechten, is voorzitter van MAS Incontro

Aantal actieve leden: 40

Betekenis MAS Incontro: “Maastrichtse Academische Schermvereniging, en Incontro? Weet ik niet, nooit mee bezig geweest.”

Praeses UCM's Book Club

Judith van Lookeren Campagne (20), tweedejaars University College Maastricht, is voorzitter van de Book Club, straks ook van de Poetry Society aan het UCM

Aantal actieve leden: “Book Club: een stuk of zes. Poetry, bij een evenement: 5 tot 20.”

Betekenis Book Club/Poetry Society: “Spreekt vanzelf.”

Peré Kox pakt zijn telefoon erbij voor de naam van zijn schermvereniging; wat Incontro betekent, hij zou het niet weten. Hij consulteert zijn trainer. Maar die geeft niet thuis. (Later lukt het toch: in het Italiaans betekent *incontro* zoveel als ‘ontmoeting’, en hier: elkaar tegenkomen in gevecht of duel.)

Hoe komt een student uit Venlo, moeder Duits, vader Nederlands, bij zoiets als schermen?

Kox: “Toen ik zes was, werd dat aangeboden op school, ze hadden contact met een schermvereniging. Ik dacht: leuk, zwaardvechten! Ik heb het toen twee jaar gedaan, had vervolgens geen zin meer maar ben later op mijn dertiende weer begonnen. Na een jaar opnieuw gestopt. Toen ik in Maastricht kwam studeren en sport zocht, zag ik MAS Incontro bij de Inkom staan en heb me aangemeld. Je verleert het niet echt, de snelheid wel maar de techniek niet, het draait vooral om voetenwerk.”

Dat is vast allemaal nieuw voor jou, Judith...

Van Lookeren Campagne: “Nee! Mijn neefje schermt, dus op verjaardagen hoor ik er van alles over. Zelf heb ik er niets mee, vroeger deed ik aan tennis en hockey, nu loop ik hard. Hoeveel kilometer? Zo’n zeven tot tien, prettig om je hoofd leeg te maken.”

Maar Peré, wat is er nou leuk aan schermen?

Kox: “De verschillende wapens, het hoge tempo, ook het denkwerk, en het heeft ook wel iets romantisch, het idee van duelleren.” Een geintje, hij grinnikt. En nee dus, hij heeft dat nooit in de praktijk gebracht, nooit een rivaal in de echte wereld overhoop gestoken. Althans, dat beweert hij, dus dat zullen we dan maar geloven. Verder bestaat de vereniging voor 40 procent uit vrouwen, dus veel van de onderlinge duels zijn gewoon gemengd.

Judith, als voorzitter van de boekenclub bepaal jij natuurlijk wat gelezen wordt.

Van Lookeren Campagne: “Haha, ik heb heel weinig te zeggen hoor. Ik heb de club wel opgericht, wij vallen onder Universalis, de studievereniging van het UCM, daaronder zitten heel veel clubjes. Mijn studie richt zich op geschiedenis en filosofie, dan lees je al heel veel maar aan romans kwam ik niet meer toe; dit is nu een stok achter de deur. Per studieperiode lezen we een boek, dus zes per jaar. De keuze voor een titel gaat via het vaste kleine groepje. Zij komen met voorstellen, die plaatsen we dan

allemaal op Facebook, dan stemmen de leden, meestal een stuk of vijftien, en dat wordt het dan. De laatste was een klassieker, *The Picture of Dorian Gray*, van Oscar Wilde. En op dit moment lezen we *Pachinko* van Min Jin Lee. Het moet wel altijd in het Engels zijn. Ik bereid de sessie voor, houd een inleidend praatje, bedenken vragen voor het geval de discussie doodloopt.”

Ben jij een lezer, Peré?

Kox: “Nou, in mijn studie heb ik al veel leeswerk, dus verder niet zoveel nee. En dan nog vooral in de fantasy en sciencefiction-hoek. Het laatste wat ik las was van de schrijver van *Game of Thrones*, G.R.R. Martin.” Dat genre lezen ze nou weer wat minder bij de Book Club, “maar het kán wel”, zegt Van Lookeren Campagne. “En op het UCM kijken we ook naar *Game of Thrones* hoor.”

Ze wordt binnenkort ook nog eens voorzitter van de Poetry Society, waar studenten onder meer eigen werk voordragen.

“Dat is natuurlijk heel kwetsbaar, je eigen gedachten voorlezen. Maar juist in een academische gemeenschap moet dat kunnen, kun je dingen bespreken die afwijken van de norm. Ik zit verder nog in het bestuur van een nieuwe UCM-club, ENBY, over *Gender, Bodies and Sexuality*, daar speelt dat bij uitstek: bespreken wat afwijkt, veel studenten hebben het gevoel dat ze anders dan de norm zijn. Als je het daarover kunt hebben, zullen mensen zich thuis voelen. Ikzelf zat vorig jaar in het bestuur van Dionyx, voor de LGBT-gemeenschap, het valt onder het COC-Maastricht. Er is bij het UCM veel openheid, dus dan is er ook de mogelijkheid om dieper op zaken in te gaan. Vergeet niet, mensen kennen elkaar goed, veel studenten komen ’s morgens en blijven de hele dag in het gebouw.”

Dat is nogal een bubbel waarin je leeft.

“Ja, dat is het ook. Daarom is het zo goed dat dit geen College met een eigen campus is, je *moet* nu wel in de stad wonen, je kunt niet anders, dus tussen andere mensen. Een er lopen allerlei types bij ons rond hoor, echt niet alleen hippies.”

Kox: “Dat woord valt bij ons wel eens, als we het over jullie hebben...”

Van Lookeren Campagne: “Haha, maar ik ben geen hippie. Ik zou zo bij rechten naar binnen kunnen lopen en dan val ik niet op.”

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl
Foto: Joey Roberts

